

seende har det ærede Medlem maaske kulmineret. Jeg vil sige, at hvis det ærede Medlem her, hvor han har været medvirkende, havde opretholdt sit gamle Standpunkt og ligesom den Gang havde sagt, at han beklagede, at man ikke fremdrog Spørgsmaalet om Statsdrift, vilde jeg selvfølgelig ikke have indvendt noget som helst. Men det ærede Medlem har denne Gang netop udtalt sin Glæde over, at man er gaaet udenom dette vanskelige Spørgsmaal. Nu siger det ærede Medlem ganske vist, at han i det Værk, han har forfattet, og hvor han har behandlet denne Sag grundigt, har nedlagt sine Anskuelser om Sagens Vanskeligheder og har fremhævet, at den er svær. Han nævner bestemte Tilfælde, hvor et Privilegium i lange Tider gaar i Arv. Men det er en gammelkendt Ting, at alt, hvad der hedder Privilegier, er det vanskeligt at komme til Livs. Det forhindrer ingenlunde Demokratiet i at optage Kampen mod Privilegierne. Jeg vil spørge, om ikke Landstingsprivilegierne, den privilegerede Valgret, er vanskelige at komme til Livs. Ikke desto mindre har man ikke opgivet Forsøget derpaa. Eller f. Eks. Overførelsen af Lens- og Adelsgoods til borgerlig Besiddelse? Er det ikke ogsaa en vanskelig Opgave? Men ikke desto mindre tror jeg, Demokratiet vil opnaa at gennemføre dette.

Naar det ærede Medlem siger, at jeg neppe tror paa, at denne Reform med gratis Medicin kan gennemføres, den Reform, han formodentlig for at gøre Sagen saa vanskelig som muligt sagde vilde koste Millioner, vil jeg sige, at jeg tror ikke paa andet, end hvad der ligger her i Ændringsforslaget, nemlig Muligheden af, at man kan skride til at bringe disse Privilegier til Ophør og naa til en virkelig demokratisk Ordning. Det tror jeg paa. Jeg tror, at man i Løbet af de Aar, her er Tale om, vilde kunne forberede denne Sags Gennemførelse. Hvorledes det vil se ud i 1950, ved jeg ikke, men helt usandsynligt er det dog vel ikke, at der f. Eks. til den Tid var betydeligt mere Demokrati i Danmark end i Øjeblikket. Det turde jeg maaske have Lov til at tro paa. Derfor vil jeg sige: Jeg har ingenlunde ment, man skulde lade Fuglen i Haanden flyve, jeg har blot ment, at man skulde tage det, her kan naas, men dog ikke lade de store Spørgsmaal ligge uløste.

Marott: Efter Ministerens Svar viser det sig, at det var meget paa sin Plads, at mit Spørgsmaal blev rettet til ham. Den

højtærede Minister gjorde gældende, at han vilde forstaa § 18 saaledes, at man nok maatte tage Medicin med sig fra Udlandet, naar man havde besøgt en Læge udenfor Landets Grænser, men derimod vilde det ikke være tilladt at forskrive Medicinen senere. Det forekommer mig, at de to Ting ikke harmonerer med hinanden. For naar det overhovedet er forbudt at indføre Medicin til Landet, hvorledes kan det saa være tilladt at indføre Medicin igennem Toldklareringen, naar jeg fører den hjem med i min Kuffert eller i min Frakkelomme? Det er jo forbudt at indføre den, naar den kommer til mig i en Pakke med Posten gennem samme Toldklarering. Det kan jeg ikke forstaa. Jeg gik ud fra, at § 18 kun omhandlede de Medicinalvarer, som blev sendt ind i Landet til videre Forhandling, og ikke saadanne private Forsendelser. Nu har jeg imidlertid faaet en Erklæring om, at dette er ikke Tilfældet, og det forekommer mig, at denne Besvarelse fra den højtærede Minister betyder, at dette Lovforslag yderligere gør et Indgreb i den personlige Frihed, og at det derfor vilde være højst uheldigt, om vi vedtog denne Lov.

For øvrigt vil jeg sige, at der om dette Spørgsmaal er Uenighed mellem de sagkyndige, om jeg maa kalde dem saaledes. Forinden Mødet rettede jeg et Spørgsmaal til det ærede Medlem fra Saks-købing (Rørdam) om, hvorledes han forstod § 18. Det ærede Medlem sagde da — jeg haaber, at det ærede Medlem ikke har noget imod, at jeg refererer denne Udtalelse, som ganske vist var privat, i Tingets Møde, da jeg antager, at det ærede Medlem vil staa ved den —, at § 18 angik kun Indførsel fra Udlandet af Lægemedler til videre Forhandling, og at den forhindrede ikke Folk, som rejste til Udlandet og søgte Helbredelse, i at tage Lægemedler med hjem eller at forskrive dem ved Postforsendelse. Der hersker altsaa Uenighed mellem den højtærede Justitsminister og det ærede sagkyndige Medlem fra Saks-købing paa det Punkt. Jeg vilde sætte Pris paa, om det ærede Medlem fra Saks-købing vilde udtale sig om denne Sag.

Alfred Christensen: Det ærede Medlem fra Saks-købing (Rørdam) vilde paa-sige mig en Mangel paa Respekt for Videnskaben, men det er ganske uden Grund, jeg er Videnskabens ærbødige Tjener og Beundrer. Men eet er Videnskab, et andet er autoriseret Videnskab. Hvis man udnævner det ærede Medlem eller en an-